

PHẦN 4

Thấm thoát thời gian qua mau, Cốc Minh và Lộ San đã qua một tuần trăng mật, đôi bạn du ngoạn Nhật Nguyệt Đàm và họ trở về Đài Bắc.

Lúc hai người xuống trạm xe lửa Đài Bắc thấy lão tài xế họ Vương đã đứng nhìn tới nhìn lui. Cốc Minh bèn kêu lớn:

- Lão Vương, chúng tôi ở đây nè.

Lão Vương nghe tiếng quen thuộc, bèn châu mày tìm kiếm, khi nhìn thấy Cốc Minh lão bèn nở nụ cười, lão chạy lại xách túi hành lý của chàng và nàng, rồi cười hì hì nói:

- Cậu vợ đã về. Chắc vui vẻ lắm. Tôi ở nhà hằng cầu phước, cho cậu vợ.

- Cảm ơn ông. Cốc Minh đối với lão Vương rất có lễ độ.

Trái lại Lộ San châu mày như không quen biết với lão Vương. Lão là một gia tộc trung tín, chăm sóc cho Cốc Minh từ bé chí lớn, còn Lộ San chỉ không thích lão gọi mình bằng vợ.

Khi lên xe, Cốc Minh mới nhớ ra nàng không thích xưng hô như vậy. Lão Vương quay đầu lại nói:

- Cậu, vợ, hai người...

Cốc Minh bèn mỉm cười nói:

- Chúng ta mau về nhà. Lão Vương nè! Từ này khi đứng trước má tôi ông sẽ xưng hô như vậy, ngoài ra nên gọi vợ bằng cô.

Lão Vương nghe nói lấy làm lạ nói:

- Thưa cậu, vợ, không, cô! Tôi xin ghi nhớ.

Lộ San ngả đầu vào mình của Cốc Minh, nàng phát tức cười. Nhìn vào kiếng chiếu hậu, lão Vương thấy đôi vợ chồng trẻ vui vẻ với nhau, lòng lão cũng cảm thấy vui lây.

Bà Lâm yêu thương Cốc Minh vô cùng. Riêng lão Vương cũng bông bé Cốc Minh cho đến lớn, cho nên lão rất yêu thương chàng. Hơn nữa khi lão nhìn đến Cốc Minh còn nhớ thằng con của lão là Quốc An, lão còn nhớ thằng con của lão có nốt ruồi rất lớn trên bắp đùi bên mặt. Lão cũng thường nói với vợ, cái nốt

ruồi của thằng Quốc An đó là hiện tượng gặp vận may. Nhưng Quốc An đã mắc kẹt tại đại lục, năm nay mười tám tuổi rồi.

Xe ngừng trước cửa, bà Châu cũng cười hì hì chạy đến bên xe, bà vừa xách phụ túi hành trang với lão Vương vừa kêu lớn:

- Cậu! Mợ! Bà ở nhà đang trông tin.

Cốc Minh lễ độ vắn an:

- Bà vú! Mạnh giỏi.

- Dạ, Cậu mợ đi rồi, tôi ở nhà buồn ghê vậy đó.

Lộ San vẫn châu mày, nàng chưa quen bà Châu, nhưng bà này rất hiền dịu, giỏi dẫn, mọi việc gì lo liệu. cũng rất chu đáo. Có thể nói, bà Châu là một trung bộc của vợ chồng Cốc Minh, bà là vú nuôi Cốc Minh từ thuở bé. Ngày cưới vợ cho Cốc Minh bà vui mừng đến sa nước mắt.

Lộ San rất thích bà Châu, nhưng nàng không quen nghe bà gọi nàng bằng mợ, nhưng bà Châu lại gọi:

- Thưa mợ...

Cốc Minh bèn cười nói:

- Bà vú! Kể từ này trừ phi trước mặt má tôi, bà sẽ gọi vợ tôi bằng mợ, ngoài ra nên gọi bằng cô.

Bà Châu cũng lầy làm lạ, vì từ trước bà chưa nghe nàng nào đã có chồng mà lại gọi bằng cô, nhưng bà lập tức vừa cười vừa trả lời:

- Cậu muốn vậy, tôi xin ghi nhớ.

Vừa đến nhà khách, bà Lâm trông thấy con dâu, mặt bà lộ vẻ vui mừng vô hạn. Vợ chồng chàng cùng gọi lớn:

- Má!

- Các con vừa về đến. Lộ San! Hãy đến đây má xem nào, trải qua mấy ngày đan nắng, con hơi đen một chút. À! Không phải nắng mà đen, đànng này hơi xạm hơn một chút thôi.

Bà Châu đứng một bên tiếp lời:

- Bà! Cô đẹp hơn khi trước.

Bà Lâm tỏ vẻ không hài lòng:

- Bà Châu, sao lại?

Bà Châu lật đật đính chánh:

- Thưa bà, tôi nói lộn chớ, mợ mà.

Bà Lâm bèn cười lên, xưng hô là mợ mới phải, sao lại gọi là cô? Bà Châu liếc sang Cốc Minh, bèn xách túi hành trang vào nhà. Bà Lâm ôm con dâu, nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc; bởi chồng cũng yêu, mẹ chồng cũng thương, nàng rất cảm động:

- Má!

Bà Lâm với giọng hiền lành:

- Các con hãy vào tắm rửa cho khỏe.

Cốc Minh tiếp lời:

- Con với Lộ San sẽ tường thuật lại cuộc đi du ngoạn cho má nghe.

- Ủ, nói cho má nghe đi.

- Ba đi đâu vắng rồi má?

- Ba con đã ra đi từ sớm. Lộ San! Con là dâu hiền của gia đình này. Cốc Minh từ sớm giờ đã quên hỏi thăm ba nó, con lại nhớ mà hỏi. Tốt lắm, các con hãy vào phòng nghỉ đi.

Bà Lâm đứng nhìn vợ chồng trẻ dắt nhau vào phòng, bà cảm thấy khoan khoái. Bỗng nhiên bà nhớ lại mình không có con gái, cưới được nàng dâu như Lộ San thì đủ thỏa nguyện lắm rồi. Bà tự cho là vận rủi, sanh bảy lần không nuôi được lần nào. Do đó, bà mong sớm cưới vợ cho Cốc Minh, nên khi chàng vừa 14 tuổi, bà đã chọn dâu rồi. Khi gặp Lộ San 13 tuổi, bà vừa ý quá, muốn cưới nàng ngay cho con. Bà nghĩ, tại quê hương hiếm chi người cưới vợ cho con trong lứa tuổi đó.

Đang lúc bà suy nghĩ vẩn vơ, Cốc Á Lâm vừa về đến cửa, bèn kêu lớn lên:

- Bà ơi, khuyên bà đừng trông vợ chồng thằng Minh làm gì, hôm nay nó chưa về, ngày mai, ngày một, ngày bữa kia thế nào nó cũng về. Hai đứa nó lớn rồi mà lo nỗi gì?

- E cho nửa năm hoặc một năm nó cũng chưa về chớ.

- Bà nói gì lạ vậy?

- Tôi nói tụi nó đã đi Nhựt Bồn rồi.

- Làm sao nó đi?

- Thì đi bằng máy may chớ khó khăn gì. Cho ông hay, tụi nó không thích kiểu già đần như ông và loại gái xề như tôi nữa.

Lão Lâm cuống cuống lên kêu lớn:

- Bà Châu ơi, đem cặp kính cho tôi. Tin đó đâu, đưa coi.

Từ trong phòng, Cốc Minh nghe tiếng ba bèn bước ra:

- Ba nói chuyện gì với má vậy ba?

Lão Lâm sững sờ, dường như lão đã nghe lầm và nhìn lầm, lão nhướng mắt lên hỏi:

- Cốc Minh, Lộ San đâu mà con về có một mình vậy? Bọn bây không đi Nhựt Bồn sao?

Cốc Minh có vẻ khó hiểu:

- Chúng con đi Nhựt Bồn?

Bà Lâm cười lớn:

- Cốc Minh, má nói chơi, mà ông tin thật đó chớ.

Bà Châu xăn xái bước ra:

- Thưa ông, kính của ông đây.

- Khởi cần kính nữa.

Mẹ con Cốc Minh cùng cười, lão Lâm hơi khó chịu. Bà Châu không hiểu chi cả cũng cười.

Lộ San khó mà quên được bóng hình chàng trai hào hoa, anh tuấn đó. Có lúc hình bóng chàng hiện ra rõ ràng hơn trước. Có lúc như chàng đứng trước mặt nàng.

Trong lúc Cốc Minh vắng nhà, nàng tiếp được một lá thư do mẹ nàng trao lại, nhưng trong thư không nói điều gì quan trọng, lại đề cập đến tin của Tạ Cách Luân. Nàng mở ra xem thấy tuông chữ của Tạ Đào Ý. Nàng lầm nhảm đọc:

"Lộ San

Sáng hôm đó, anh của mình đến đấm cửa phòng đùng đùng, làm cho mình đang say sưa trong giấc mộng đẹp bỗng giật mình tỉnh dậy, bở ngỡ coi có tức không? Giấc mộng của con gái 18 tuổi đang khát vọng yêu đương mà. Mình nổi giận hăm hăm xô cửa bước ra nhìn trực thị vào ảnh.

Lộ San! Bỏ có biết ảnh đến phá giấc mộng đẹp của mình để làm gì không? Ảnh bảo mình phải nhanh lên để cùng đi với bồ xem cổ tích của Đài Nam. Nếu không phải lý do đó thì cánh cửa sẽ đóng lại một cái rầm, xin lỗi, để cho em tiếp tục giấc mộng đang dang dở.

Kết quả, mình phải đau tim ba, bốn lần, vì cái nước phóng xe của ảnh đi tìm bồ. Xe ngừng trước lữ quán, mình chưa hoàn hồn thì anh ấy với bộ dạng thiếu não đi trở lại.

Chỉ vì các người ra đi không một lời từ giả, cho đến một cú điện thoại mà cũng hà tiện nữa.

Được rồi; chờ mình đến Đài Bắc sẽ đòi món nợ đó, bồ không thể biết bao giờ mình sẽ đến, chỉ chờ khi tình yêu kém đậm đà, thân hình khô héo, chùng đó sẽ đến bồ để xin nhờ dùm đôi giòng lụy.

Kỳ sau, có đến Đài Nam xin cho biết trước, để mình vẽ sẵn biểu ngữ hoan nghinh bồ tại trạm xe lửa.

Các hạ; mình viết hết nội nữa rồi, chỉ nghĩ anh mình tại Mỹ quốc đang thất thèo tâm tình.

Hẹn gặp lại

Tạ Đào Ý"

Lộ San đọc đi đọc lại: anh ấy đang thất thèo tâm tình, anh ấy đang thất thèo tâm tình... nàng nghĩ, hôm nọ ra về không cáo biệt là vô lễ. Chẳng những không

phải với Tạ Đào Ý, lại khiến Tạ Cách Luân đi tìm càng làm nàng say mê Tạ Cách Luân hơn. Có lẽ tâm trạng Tạ Cách Luân hiện giờ tại Mỹ quốc, giống như tâm trạng nàng hồi năm 14 tuổi, chỉ vì yêu một người, người đó chính là nàng? Tiếc gì nàng không tự do viết thư gửi sang Mỹ, cho chàng biết rằng, "đừng yêu người ấy nữa, bởi nàng đã có chồng rồi". Khuyến chàng cố gắng học hành đỗ đạt, trở về nước sẽ có thiếu chi người yêu khác đẹp như hoa.

Nếu viết thư cho chàng, rui Cốc Minh bắt gặp, sẽ hiểu lầm, chùng đó biết ăn nói làm sao? Yêu Tạ Cách Luân chỉ là chuyện dĩ vãng, hiện giờ đã kết hôn với Cốc Minh thì có điều gì không vừa lòng đâu. Đừng nói chuyện viết thư cho Tạ Cách Luân, nếu chỉ ngẫu nhiên mơ tưởng đến Cách Luân, cũng là sai quấy đối với Cốc Minh rồi vì Cốc Minh mang đến cho nàng cuộc sống vô cùng hạnh phúc.

Có nên gửi thư trả lời cho Đào Ý không? Vấn đề đó cần phải xét lại! Nếu gửi thư trả lời cho Đào Ý mà không đề cập đến Tạ Cách Luân, sau này phải trả lời với Đào Ý như thế nào?

Sau cùng nàng viết thư cảm ơn Đào Ý, cảm tạ nàng một cách đơn giản, nhưng khi đọc lại bức thư của Đào Ý, tuy nàng mỉm cười gượng làm vui, nhưng trong thâm tâm vô cùng khổ sở. Nàng nghĩ thế nào đó, bèn xé nát bức thư đang viết dang dở. Xé nát bức thư là biện pháp tốt nhất, để bảo vệ mối tình của nàng và Cốc Minh, để cho chàng không có dịp xem qua. Tuy nhiên cũng chưa đủ, bởi phong thư của Tạ Đào Ý còn nằm trên bàn, trên phong bì vẫn còn địa chỉ của Tạ Đào Ý.

Lộ San vốn rất hay quên, nhưng địa chỉ của Tạ Đào Ý nàng lại ghi nhớ rất rõ, nhớ luôn lời lẽ trong thư của Đào Ý đã viết. Chẳng hạn như câu: Anh ấy đang "thất thểu tâm tình". Dường như nó đã khắc sâu vào đầu óc của nàng.

Đài Loan có rất nhiều thắng cảnh, tại sao lại tìm đến Đài Nam mà hưởng tuần trăng mật? Đài Nam cũng có nhiều nơi du ngoạn sao tại tìm đến An Bình Cổ Bảo? Nếu không đến An Bình Cổ Bảo đâu có gặp Tạ Đào Ý, gặp Tạ Đào Ý cũng không quen hệ gì, nhưng anh nàng xuất hiện mới sanh ra điều rắc rối.

Nàng xé nát bức thư đã viết, và vò tròn thư của Tạ Đào Ý tung ra ngoài cửa sổ, cùng lúc đó Cốc Minh bước vào tươi cười nói:

- Lộ San, em muốn bỏ màn cửa sổ xuống hả?

Nghe chàng nói, Lộ San rất bồn chồn trong dạ, nhưng nàng vốn là người nhiều cơ trí phản ứng kịp thời, nàng đáp nhanh,

- Một mình em cảm thấy rảnh rang, chỉ ngồi cửa sổ nhìn trời, không ngờ anh về sớm thế này.

Cốc Minh bước đến nắm hai tay nàng, chàng vô cùng lo lắng hỏi:

- Em ở nhà một mình chắc buồn lắm?
- Cốc Minh, anh đi vắng nhà, lòng em cảm thấy hoang mang.
- Tại sao vậy em?
- Em cũng không biết.

Nàng hoang mang chỉ riêng nàng biết nhưng không có cách nào khác chế điều hoang mang ấy. Nếu chàng biết vợ mình đang hoang mang, tinh thần bất định vì một chàng trai khác, chắc chắn chàng không thể chịu nổi. Có lúc chàng tỏ ra rất thông minh, có lúc chàng rất chân thật thuần hậu, chàng không hề hoài nghi nàng. Chỉ vì chàng và nàng kết hôn trong niềm thông hiểu quá lời lẽ thiết tha mà yêu nhau. Huống chi kết hôn chưa được bao lâu, có lý do nào mà nghi kỵ lẫn nhau.

Cốc Minh cũng biết rõ, từ ngày kết hôn đến nay, nàng chưa hề giao thiệp với một bạn trai nào. Có chăng những bạn trai gặp nhau trong các cuộc khiêu vũ mà thôi.

Chàng đâu ngờ, hình ảnh của Tạ Cách Luân đã in sâu vào tim óc nàng. Dầu cho Lộ San có nói rõ ra chàng cũng không tin. Thật ra, cũng khó mà tin được, ai đời một cô gái vừa 14 tuổi, chỉ khiêu vũ với chàng trai lạ một lần, rồi lặng lẽ nhớ trộm thương thầm, điều đó thật hiếm có và quá lãng mạn.

- Lộ San, anh đã biết...

Lộ San nghe chàng nói, nàng giựt mình:

- Anh biết chuyện gì?
- Theo anh biết, một người đang sống trong hoàn cảnh quen thuộc nào đó, bỗng nhiên bị thay đổi làm sao khỏi buồn phiền, vì nếp sống chưa quen.

Lộ San thở phào nhẹ nhõm, nàng mỉm cười, chàng tiếp tục nói:

- Tự nhiên lâu dần sẽ quen đi. Lộ San, từ này em đừng lo sợ nữa, anh sẽ kề cận bên em.

- Cốc Minh, từ này lòng em không còn lo lắng, tinh thần em không bị rối loạn nữa đâu.

- Lộ San, vì sao mà tinh thần em rối loạn?
- Em cũng không biết nữa.

Mỗi khi nàng nói tâm thần loạn, chàng nghi ngờ hỏi thì nàng nói không biết tại sao. Lần này nàng nói tiếp:

- Lúc anh không có ở nhà thì tinh thần em rối loạn, có lẽ em nghi ngờ anh yêu một nàng khác.

Chàng cười lớn nói:

- Mợ nó! Anh...

Nàng nũng nịu:

- Coi kia. Anh nói vậy đó.

- Bà Minh! không, Cô San! Không, Lộ San! Anh...

Lộ San ngắt lời chàng:

- Cốc Minh! Theo ý em, anh gọi em bằng Lộ San, em thích hơn tất cả.

- Được, anh sẽ gọi em bằng Lộ San vĩnh viễn!

- Ừ! Em chịu vậy đó.

- Anh cũng cam kết vĩnh viễn không yêu cô gái nào khác, anh vĩnh viễn không nghĩ đến cô gái nào khác, trong lòng anh chỉ có một Lộ San.

Nàng rất cảm động, ngả đầu vào vai chàng, nàng không để cho chàng nhìn thấy sự biểu lộ trên nét mặt mình. Nàng tin rằng, Cốc Minh nói thật nhưng trong trái tim nàng lại ghi đậm hình bóng Tạ Cách Luân.

Nàng cố gắng xua đuổi cái hình bóng ác hại đó, nhưng không cách nào xua đuổi được. Chàng hôn tới tấp vào cổ vào mặt, vào tai nàng, lúc chàng ngừng lại, bỗng nhiên chàng kinh hãi:

- Lộ San, tại sao đôi mắt em ngân lệ?

Lộ San lặng lẽ gật đầu.

- Lộ San, anh không thích đôi mắt em có một giọt lệ nào. Tại sao lại như thế?

Nàng cố gắng lau khô đôi giòng lệ, gượng cười:

- Chỉ vì anh đối xử với em rất đẹp, em quá xúc động.

Thật ra nàng quá xúc động vì chàng đối xử rất đẹp, nhưng nàng phải khóc bởi vì mình đối xử với chàng không được trọn vẹn một mối tình. Cốc Minh thấy nàng cảm động mà ứa lệ vì chàng, chàng rất yêu nàng hơn bao giờ hết, vì vợ chàng đã một lòng một dạ:

- Lộ San, anh không biết lấy gì mà so sánh mối tình chân thật của em, chỉ vì hạnh phúc của đôi ta, anh lấy sanh mạng mà bảo đảm cho tình yêu.

- Cốc Minh!

- Em không nên quá xúc động nữa, để anh cho em hay một tin mừng.

- Vâng!

Tạm thời như nàng quên hình bóng của Tạ Cách Luân, Lộ San gật đầu, tóc trước trán nàng phủ xuống lòa xòa trên nét mặt, trạng thái ủ rũ của nàng khiến chàng đắm say mê mết, có lẽ do đó mà tâm tình của Tạ Cách Luân đang thất theo nơi Mỹ Quốc:

- Nói gì, sao anh không nói đi!

Cũng rất lạ, đã nói là tin mừng, mà tại sao chàng như ngưng ngập không mở lời? Xem hình dáng thì dường như chàng lộ vẻ ăn năn. Sau đó, chàng giả đò vui vẻ:

- Anh đã trúng tuyển.

- Còn em?

- Anh là người đáng trách... Chỉ vì anh cầu nguyện cho em, nhưng anh được trúng tuyển, còn em thì không trúng tuyển.

Nghe chàng nói đến đây, nàng khóc òa lên. Trên bảng không tên mình, thì ai lại không khóc.

- Em không nên khóc, tuy em không trúng tuyển, nhưng riêng anh thì cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Lộ San! Chỉ vì anh quá yêu em anh không muốn cho em học thêm nữa, vì anh sợ người khác sẽ có cơ hội theo đuổi để chiếm đoạt em.

- Điều đó là lý lẽ riêng anh.

- Nó cũng phát sanh từ tình yêu nồng nàn mà ra.

- Em đã biết điều đó.

- Được như thế anh cũng đủ thỏa nguyện lắm rồi.

- Em không còn cơ hội học thêm nữa, từ này anh sẽ vào đại học hoặc xuất dương du học chứ đừng trở thành một cô gái tốt nghiệp cao trung lòng dạ không chừng đời như em.

- Một sinh viên, không phải chuyên nghiên cứu lòng dạ phụ nữ không chừng đời, nhưng nếu một sinh viên không chân thành yêu vợ, có tâm tánh không chừng đời, tức là không thực sự yêu nhau, là phá hoại nền đạo nghĩa vậy.

- Cốc Minh, em hoàn toàn tin ở anh.

- Anh có thể đưa em đi du ngoạn, hoặc xem xi- nê.

- Hồng chịu đâu, em mới vừa khóc đây mà.

- Vậy, anh nằm nghỉ với em nhé.

- Ừa!

- Anh xin thề cùng em...

Nàng bụm miệng chàng lại, vẻ hờn đời:

- Em hông chịu anh thề đâu.

Cốc Minh gỡ tay nàng ra nói:

- Lộ San, anh yêu em thắm thiết, bất cứ một việc gì, anh cũng có thể làm thay em, miễn là em vui.

Chàng đỡ nàng nằm xuống, Lộ San quay mặt sang Cốc Minh:

- Anh đã thừa với ba má chuyện của chúng mình?

- Chuyện anh thi đỗ còn em thì không?

- Đúng đó!

- Ba má rất vui. Chỉ khuyên anh nên an ủi em.

- Ba má rất hiền từ mà nói vậy.

- Ba má hoà thuận nhau cũng như anh yêu em vậy. Lộ San em đã có nhiều thay đổi.

- Em thay đổi những gì?

- Vì như em thích ca hát, hiện giờ không còn hát ca nữa. Em thích khiêu vũ; hiện giờ không có dịp nhảy nhót nữa.

Đúng vậy, cũng tại gặp lại Tạ Cách Luân, bị ma lực của chàng mà tâm thần nàng biến đổi, hiện giờ đã không thi vào đại học, nên tâm thần nàng sâu thẳm hơn.

- Em muốn vui chơi ca hát gì cũng được, em vui chơi ca hát còn gây cho ba má vui thích hơn lên.

- Hay lắm, vậy chiều mai chúng ta mở một vũ hội, mệnh danh là vũ hội "chúc mừng tên anh đề bằng hồ", còn em thì trượt vỏ chuối.

Nghe nàng nói, chàng rất tức cười, một tay ôm cổ nàng, một tay vén những sợi tóc phất phơ trước trán nàng. Nàng hỏi tiếp: Anh cười mà không trả lời, chắc anh không đồng ý?

- Không, anh đang nghĩ cuộc dạ vũ chiều mai, không khí sẽ vô cùng hào hứng, khiến em vui thích cái không khí đó, trên nét mặt không còn lộ vẻ rầu rầu nữa.

- Anh không nên lo lắng cho em, miễn em thấy anh vui là em cũng vui lây.

- Chúng ta nên gọi điện toại mời bạn học tham gia.

- Mời những bạn học đã đậu, cũng như thi rớt.

- Không màng đến điều đó, chúng ta chỉ nhắm vào mục đích giải trí mà thôi.

- Hay lắm, chúng ta thành thật mời họ.

Vũ hội khai mạc từ 8 giờ đến 11 giờ mới giải tán, trong ba tiếng đồng hồ, họ khiêu vũ không biết chán, họ nhảy trong sự say mê riêng nữ chủ nhân càng say sưa hơn ai cả, hành động của nàng là bắt chước theo Tạ Cách Luân, là không phụ lòng một bạn nào. Nàng xem như Tạ Cách Luân từ Mỹ mới về, có lẽ chàng đang tham dự vào vũ hội này? Quay cuồng trong say mê, đắm chìm trong sóng nhạc, nàng xem như Tạ Cách Luân đang ôm nàng mà nhảy trong điệu nhạc tuyệt vời...

Buổi dạ hội bé mạc, Lộ San theo Cốc Minh tiễn khách ra về, nàng đưa tay cũng như Tạ Cách Luân đưa tay, nàng hình dung như Cách Luân đang ngồi trên xe rất hào hoa, đang hướng vào mọi người mà gật đầu giã biệt. Mơ màng, thắc thỏm. Bỗng nhiên nàng sực tỉnh, nơi đây đâu có Tạ Cách Luân hoàn toàn là mộng ảo.

Nàng nhìn Cốc Minh đang ngủ say bên cạnh, nếu chàng tỉnh giấc, chàng yêu cầu điều gì nàng cũng đồng ý ngay, được như thế nàng sẽ thấy vui đi phần nào những tư tưởng sai quấy đối với chàng.

Cốc Minh vươn vai nói nhura nhura:

- Lộ San em đã thức rồi. Ngủ ngon quá, không chiêm bao gì cả.

Lộ San sợ chàng chiêm bao thấy nàng ôm Tạ Cách Luân mà nhảy trong điệu nhạc mê ly. Chàng xoay mặt qua nàng hỏi tiếp:

- Lộ San, em làm gì mà nhìn trần trời lên trần nhà vậy? Phải chăng em hồi tưởng lại những ngày chúng ta vừa yêu nhau? Yêu như điên cuồng? Yêu say đắm?

Nàng khá thương cho người chồng trẻ. Nghĩ thế, nàng giả bộ say đắm, vui vẻ gật đầu:

- Vì thế, trong khi anh đang ngủ say sưa, em không dám trở mình sợ phá giấc ngủ của anh.

- Đừng lo, khi anh tỉnh giấc nhìn thấy em, là điều sung sướng duy nhất của anh.

Nàng không nói lời nào, nhưng dùng tay rờ vào mặt chàng, động tác của nàng bộc lộ sự yêu thương tột cùng. Nàng hy vọng chàng nói những lời êm đẹp và say sưa. Nàng muốn cho chàng vui thích, say sưa phấn khởi lên, để khóa lấp cái hình ảnh ma quái của Tạ Cách Luân, nó mãi lảng vảng trong tim óc nàng. Nhưng nàng không hiểu vì sao

Cốc Minh lặng lẽ? Khi Cốc Minh vừa mở miệng, thì chàng vội vàng lắc đầu ngăn trở... Đêm ấy, nàng và chàng theo đuổi ý nghĩ riêng mình, cho đến khuya họ mới ngủ được.

Sau buổi cơm trưa, Cốc Minh gọi:

- Lộ San! Lộ San!

Tiếng kêu nghe rất hăng hái, Lộ San trầm nghĩ, Cốc Minh ngày chí tới rất vui vẻ, rất yêu đời, nếu chàng biết được trong tâm nàng có hình bóng của Tạ Cách Luân ngự trị, chưa biết lòng chàng sẽ ra sao? Nàng hỏi:

- Anh kêu chi đó Cốc Minh?

- Anh chuẩn bị gọi điện thoại, mời bạn học đến tham dự buổi dạ vũ vào chiều mai.

Tình thần nàng hơi rung động, nàng nghĩ đến giấc mộng đêm qua, nàng thấy mình ôm chầm lấy Tạ Cách Luân mà nhảy như điên. Trên vẻ mặt nàng nụ cười bỗng nhiên biến mất, hiện lên những nét đăm chiêu u buồn. Nàng không biết phải trả lời thế nào.

- Lộ San, chắc em thấy trong mình không đặng khỏe?
- Không... Em vẫn như thường.
- Thần sắc của em như người mệt nhọc vậy.
- Chỉ vì chân em bỗng nhiên phát tê buốt.
- Để anh đỡ em bước đi cho hết ê.

Nàng đã nói dối với chàng thì phải giả bộ giả dối luôn. Do đó, nàng để cho Cốc Minh dìu nàng bước tới lui trong phòng.

- Em đã hết rồi anh à.

Chàng dìu nàng đến bàn trang điểm ngồi xuống, chàng đứng phía sau lưng nói:

- Lộ San à, chắc em còn nhớ, có lần anh dùng cánh tay gối đầu cho em nằm, vì quá lâu nên nó tê buốt, anh lập tức rút ra nó hết ngay.

- Còn em tê dưới chơn mà.
- Hiện giờ đã hết chưa? Em đưa chỗ tê đó cho anh xem.
- Ở hông chịu đâu.

Nàng đùa dùng chiếc lược thọt vào hông chàng, chàng lệ làng hôn lên má nàng:

- Ái da, mới ăn cơm xong miệng hôi mỡ dầu chết đi thôi.
- Xin lỗi, anh quên lau miệng.
- Cốc Minh, hủy bỏ vũ hội chiều mai nghe anh?
- Sao lạ vậy?
- Em rất sợ...

- Sợ gì?

Nàng rất sợ trong khi khiêu vũ, hình bóng của Tạ Cách Luân sẽ xuất hiện trong tâm não. Nàng e cho tinh thần mình bất định sẽ làm không tròn bổn phận nữ chủ nhân. Nàng nói tránh:

- Cốc Minh, em sợ làm ồn ba má không ngủ được.

- Đừng lo, ba má có thể nhảy với chúng ta nữa là khác.

- Má biết, mà không thích, nhưng không phản đối khiêu vũ.

- Chiều mai đừng mở hội thì tốt hơn, em thấy má đang ho khúc khắc, chắc không được khỏe.

- Cũng được, thật em rất có hiếu.

Nàng dỗi gặt chồng lại được lời khen ngợi, khiến nàng cảm thấy hổ thẹn. Nàng ân hận Tạ Cách Luân sao mãi cứ hiện ra trước mắt. Càng hận nàng lại càng khó quên. Không khí trong gian phòng này khiến cho Lộ San khó thở, nàng không thể đứng thờ người bất động, cũng không thể nằm xuống trong hôn mê:

- Cốc Minh, anh hãy đi chơi cùng em giây lát.

- Em muốn đi đâu?

- Đi đâu cũng được.

- Chờ anh thay đồ.

Khi họ đến hoa viên, thấy lão Vương đang tưới hoa. Cốc Minh hỏi:

- Lộ San, em muốn đi xe không?

Lộ San lắc đầu, chàng bèn hướng sang lão Vương đưa tay ra hiệu. Ngăn lão lại. Chàng lại hỏi:

- Tự anh lái đưa em đi nhé?

- Em chỉ muốn đi bộ từ từ thôi.

- Em quên đem dù theo, để anh trở lên lấy nhé.

- Không cần, anh sợ em đen hay sao?

- Sợ em đang nắng chịu không kham chớ.

Nàng nhìn chàng nở nụ cười duyên dáng. Nhưng nàng nghĩ lại, nên phơi nắng cho đen, như người da đen trong hiệu kem đánh răng càng tốt thì Tạ Cách Luân không còn nhìn ra mình, cũng không để ý đến mình nữa. Được thế, kể từ này nàng chỉ yêu độc nhất Cốc Minh một lòng một dạ với Cốc Minh.

Xét ra không nên trách nàng, vì nàng cố tìm ra đủ cách để đánh đuổi hình bóng Tạ Cách Luân, nhưng trong nhứt thời chưa có kết quả. Nàng cũng tự tin lý trí mình sẽ thắng tất cả để trọn tình với Cốc Minh vì chàng đối xử với nàng rất đẹp, tình yêu của chàng thật khảng khí đậm đà.

- Lộ San, chúng ta hãy bách bộ dọc theo mé sông nghe em?

- Hay lắm.

- Có lẽ em mang giày gót thấp thấy khoan khoái hơn để anh đi lấy cho em nhé?

- Không hề gì, từ đây đến mé sông chẳng bao xa.

Chàng mới chỉ 18 tuổi, nhưng đã biết đủ cách để nuông chiều nàng. Tuy nhiên, Lộ San vẫn chưa thể quên đặng Tạ Cách Luân, nàng cũng không thể xa lìa được người chồng đối xử quá tốt với nàng; cũng như nàng không thể xa cách chàng. Mọi vấn đề khó giải quyết là do tinh thần nàng quá mềm yếu chẳng hay do cái hình bóng huyền hoặc của Tạ Cách Luân. Lộ San cũng không thể giải tích tâm trạng của mình, dầu có yêu chàng vào buổi đầu, là chuyện dĩ vãng, sau này có gặp lại nhau rong vũ hội cũng là chuyện thường, không thể dựa vào đó mà đặt thành vấn đề yêu đương mật thiết.

Phái nam đứng trước phái đẹp, họ tán tỉnh lời đường mật là thường. Trước nàng gặp Tạ Cách Luân nếu nàng chưa kết hôn với Cốc Minh mà yêu chàng, cũng là sự thường. Nhưng nay nàng là gái đã có chồng, mà chồng nàng đối xử rất đẹp, có lý nào trong thâm tâm lại lưu luyến một hình bóng khác?

Đến bờ sông, nàng tỏ vẻ mỏi mệt, bèn ngồi dưới bóng cổ thụ, Cốc Minh giúp nàng cởi giày cao gót xa rồi ngồi xuống bên nàng.

- Tiếc gì nước cạn, không bơi lội được.

- Lộ San, em muốn đi dạo hồ Bích Đàm không? Anh sẽ gọi lão Vương đưa đi.

- Cốc Minh, sao em lại sợ nước sau quá đi.

- Gần đây dường như tâm thần của em không đặng bình thường, dầu em ra sao anh cũng phải săn sóc em. Lộ San, tuy em bơi lội rất khá, nhưng sợ nước sau là tâm tánh đã mất bình thường rồi vậy!

- Em cũng không biết lý do nào mà tinh thần bỗng nhiên hoảng hốt.
- Như thế nên tránh bơi lội càng tốt.

Lộ San ở một tiếng, đôi mắt nàng nhìn thẳng vào giòng sông, nàng muốn phá lên cười, cái cười trong rối loạn. Nàng sợ đến bơi lội tại Bích Đàm, hình ảnh của Tạ Cách Luân sẽ hiện lên bơi lội với nàng. Sợ Tạ Cách Luân bỗng nhiên lặn xuống đáy hồ, nàng cũng bắt chước mà lặn theo?

Ngồi cạnh nàng, thỉnh thoảng Cốc Minh nhìn thấy vợ trầm ngâm không nói, nét mặt nàng hiện ra niềm lo âu, chàng lên tiếp phá tan bầu không khí vắng lặng đáng sợ ấy:

- Lộ San, khi anh học đến cấp ba, có lần anh cùng bạn hữu rủ nhau đến bơi lội tại Bích Đàm, lúc anh đang đứng trên cầu treo chuẩn bị nhảy xuống hồ, cả bọn nhìn anh mà sợ toát mồ hôi, nhưng anh nào biết sợ gì, anh vận dụng thân hình như một con chim én sắp vươn cánh bay đi, anh hét lên một tiếng, thân hình chao đi...

- Đừng nói, đừng nói nữa!

Thấy Lộ San bịt đôi tai lại, nàng la hoảng lên, Cốc Minh giựt mình hỏi:

- Lộ San, em làm sao vậy?
- Em sợ lắm!
- Chúng ta hãy về!

Chàng mang hộ giày vào cho nàng, đồng thời dìu nàng về nhà. Chàng đỡ nàng nằm xuống giường, dùng hai chiếc gối kê đầu nàng cho cao lên, rồi chàng cởi giày cho nàng. Lộ San nằm thẳng ra vẻ thất thần.

Chàng lập tức gọi mẹ đến. Bà Lâm nhìn thấy thần sắc của nàng dâu, bà lộ vẻ kinh hoàng, dùng tay sờ lên trán nàng để thăm dò nhiệt độ, bà hỏi:

- Lộ San, có lẽ thằng Minh nó không chịu theo ý con?

Nàng như tỉnh như mê vội trả lời:

- Thưa má, không có.
- Con đừng ngồi dậy, hãy nằm nghỉ cho khỏe! Cốc Minh, con hãy gọi điện thoại mời Vương y sĩ đến ngay.
- Thưa má, con không có bệnh hoạn chi.

- Hãy chờ y sĩ xem mạch, chừng nào mấy ông nhìn nhận con không có bệnh má mới yên lòng.

Nghĩ đến mẹ chồng quá thương yêu mình mà Lộ San muốn khóc lên được, bà đối xử không thua gì mẹ ruột của nàng. Chỉ vì hình bóng của Tạ Cách Luân gây cho tinh thần nàng thất thường, khiến cho mẹ chồng và chồng nàng phải lo lắng. Nếu cha chồng hay được chắc ông cũng cuống cuống lên.

Giây lát sau, bà vú đến đứng sau lưng bà Lâm, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Lộ San nghẹn ngào nói:

- Thưa má, con không có bệnh chi cả.

- Con, đầu con có bệnh hay không, để y sĩ xác nhận sẽ hay. Có lẽ con chưa sống trong khung cảnh lạ, và sự sinh hoạt giữa tình vợ nghĩa chồng, đều ấy lần lần nó sẽ quen đi.

Khi Y sĩ chẩn mạch, không thấy bệnh chi đáng ngại, ông ta chỉ nói cơ thể nàng chỉ nóng đôi chút thôi. Bà Lâm đến thăm, và lau mồ hôi cho con dâu. Sau đó đưa y sĩ về, Lộ San thở phào nhẹ nhõm. Nàng thầm nghĩ, cũng mau là một thầy thuốc tầm thường, không thể đoán ra tâm bệnh của nàng.

Trời! Nếu y sĩ đoán ra căn bệnh của nàng, chừng ấy không biết ăn nói làm sao đây? Cốc Minh trở vào, chàng ngồi lên giường dùng tay sờ nhẹ vào lưng nàng vui vẻ kêu lên:

- Lộ San, anh nghe y sĩ nói em không có bệnh chi, anh vui mừng như muốn nhảy dựng lên được.

Nàng quá xúc động ôm chầm lấy tay chàng và muốn nói điều chi nhưng dừng lại, nàng muốn thú thật với chồng để tỏ ra tự hồi. Nàng xét kỹ không nên nói ra điều đó, nếu Cốc Minh biết niềm u ẩn, chỉ vì đóm lửa ái tình giữa nàng và Tạ Cách Luân đã tắt hẳn từ lâu, nay bỗng nhiên bùng cháy lên:

- Cốc Minh, thật em cam lỗi cùng anh.

- Lộ San, em đừng nói vậy, em có gì không phải với anh đâu, anh sẽ ở mãi bên em từ đây.

Chàng không khác một y tá chăm sóc cho nàng, chàng đi rót nước và đem thuốc thôi nhiệt cho nàng uống, tay trái lòn vào cổ mà đỡ nàng dậy:

- Lộ San, nếu anh có thể bệnh thay cho em, nếu anh uống thuốc thay cho em được thì anh cũng tình nguyện, vì hai viên thuốc này rất khó uống.

- Cốc Minh, em không có bệnh gì mà uống thuốc!

- Phải rồi, chỉ ầm đầu một chút thôi, nên uống, nên uống liền thuốc thối nhiệt này cho khỏi. Nào, em hãy hả miệng ra... Được rồi, hãy nuốt đi!

Xong đâu đấy, chàng lại đỡ nàng nằm xuống ngay ngắn, chàng ngồi bên giường, cúi xuống an ủi bà hôn lên trán của Lộ San; nàng giẫy nảy:

- Đừng anh à, em vừa uống thuốc mùi đắng hôi lắm hôn không đâu. Cốc Minh à, em yêu anh, chỉ yêu mình anh thôi, không thể yêu ai hơn nữa.

- Anh tin nơi em, và vĩnh viễn anh tin nơi em, bởi trừ anh ra, em không còn yêu người nào khác.

Lộ San ôm đầu chàng ép vào ngực nàng để cho quả tim không giao động. Tuy chàng vẫn hôn nàng say sưa, nhưng đôi mắt ướt của nàng vẫn nhìn lên trần nhà. Như nàng khuyến khích chàng vuốt ve âu yếm trong yêu đương, để chàng không thấy đôi mi nàng rướm lệ

Nàng lập tức úp ngực vào chàng, không để cho chàng nhìn thấy dấu vết nước mắt ràn rụa. Nhưng trong giây lát chàng cũng phát hiện ra:

- Lộ San, dường như em khóc, có phải em khóc hay chẳng?

- Vâng! Em đã khóc.

- Anh không muốn nhìn thấy em khóc, có việc gì mà em thương tâm đến phải khóc.

Lộ San ngẩn ngơ nhìn thấy đôi mắt của chàng cũng đã ứa lệ Nàng như tức giận cho mình, ghì chặt lấy chàng, mắt nhắm nghiền răng cắn chặt lại, nàng cơ hồ như khóc lên thành tiếng. Chàng nắm lấy vai nàng, nàng cảm thấy đôi tay chàng run run. Cốc Minh vốn là chàng trai vui vẻ yêu đời, hiện giờ chính chàng cũng đang sa vào vực thăm kinh hoàng của nàng. Điều đó cũng vì chàng quá yêu thương người vợ đẹp mà ra.

Và giờ đây tinh thần của Lộ San rất êm ả, vì hình ảnh của Tạ Cách Luân không còn nhảy múa trong đầu óc nàng nữa, nàng xô nhẹ Cốc Minh ra, gượng cười:

- Cốc Minh, cũng vì em quá xúc động mà rơi nước mắt.

- Em nên nằm nghỉ và ngủ một giấc đi, anh sẽ ngồi tại ghế mà xem sách, nhứt định không khuấy rầy em.

- Cảm ơn anh, đối với em rất tốt.

Cốc Minh mỉm cười rời khỏi giường. Lộ San chờ cho chàng xem sách, rồi nàng nhắm nghiền mắt lại. Nhưng nàng cảm thấy mình đã dỗi gạt chồng, thật ra nàng không thể ngủ được.

Rất là kỳ quái! Khi nàng chớp mắt, lại thấy một bóng người bước đến nhìn nàng mỉm cười, tuy trong lòng nàng không thấy khoan khoái, nhưng cảm thấy say mê lạ thường, không thể ngoảnh đi với nụ cười của chàng được. Bóng hình đó chính là Tạ Cách Luân. Tim nàng đập rộn rã, thần tình nàng như gấp rút không khác một con cọp đói, hướng vào mà vồ mồi. Nàng muốn kêu lên, nhưng kêu không ra tiếng, đầu óc nàng xao động.

Nhưng nào có Tạ Cách Luân đâu, chỉ tại tư tưởng nàng rối loạn mà ra. Nàng dùng tay phải đè lên ngực để cho tim bớt đập, sau đó nàng nằm úp mặt xuống giường khiến cho cốc Minh không nhìn thấy đôi mắt ngơ ngác của nàng.

- Lộ San, em hãy ngủ một giấc cho khỏe đi!

- Vâng... ạ!